

Αντικοινωνικός μαθητής σήμερα... αντικοινωνικός άνθρωπος αύριο! (Κωνσταντίνα Αρκουμάνη, θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Στη σημερινή εποχή παρατηρούμε το πόσο δύσκολο είναι να εντοπίσει κανείς ψυχικά και σωματικά ισορροπημένους ανθρώπους, με όρεξη για ζωή και προσφορά στον πλησίον. Ανθρώπους πνευματικούς που επιλέγουν συνειδητά να κάνουν σωστή χρήση της ελευθερίας τους και να βιώσουν με αποφασιστικότητα και σύνεση την εν Χριστώ ζωή. Δυστυχώς, το βλέμμα του ανθρώπου - ήδη από τη νεαρή του ηλικία, είναι στραμμένο στα υλικά αγαθά, στην επίτευξη προσωπικών επιδιώξεων και φιλοδοξιών και στην ικανοποίηση των απαιτήσεών του. Έτσι, ο άνθρωπος έκανε το λάθος και αντί να λατρέψει τον Κτίστη, λάτρεψε την κτίση και μετατράπηκε σε ένα αντικοινωνικό ον. Όμως η κοινωνικότητα είναι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά του χριστιανισμού και ο χριστιανός οφείλει να είναι ένας κοινωνικός άνθρωπος έτοιμος να μοιραστεί τις ανησυχίες και τα συναισθήματά του με τους άλλους.

Πηγή: [wikimedia commons](#)

Με τον όρο κοινωνικότητα εννοούμε "... την τάση να ανήκει κανείς σε μια ομάδα ή να αντλεί ικανοποίηση από μια ομαδική δραστηριότητα ή ομαδική εργασία". [1] Σημείο άξιο αναφοράς αποτελεί ότι στη Παλαιά Διαθήκη στο βιβλίο της Γενέσεως διαπιστώνουμε ότι ο Θεός αφού δημιούργησε τον Αδάμ είδε ότι δεν ήταν καλό για αυτόν να είναι μόνος, γι' αυτό προνόησε και δημιούργησε από το πλευρό του Αδάμ την Εύα. Ο Θεός δημιουργεί εκ του μηδενός τον άνθρωπο και του δίνει τη δυνατότητα με τον προσωπικό του αγώνα και άσκηση να γίνει κατά χάριν Θεός "...και εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ'εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ'ὁμοίωσιν,..." (Γεν. 1, 26).[2] Κάθε πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, ο Πατήρ, ο Υἱός και το Ἅγιο Πνεῦμα είναι τέλειος Θεός. Και τα τρία πρόσωπα είναι ο ένας Τριαδικός Θεός. Η ενότητα των προσώπων της Αγία Τριάδας είναι ο δείκτης για την ενότητα των μελών της Εκκλησίας. Ο Θεός είναι αγάπη. Και είναι αγάπη ως Τριαδικός. Η αγάπη των προσώπων της Τριαδικής Θεότητας προβάλλει το ιδεώδες της μεταξύ τους αγάπης. Και ο άνθρωπος ως δημιούργημα "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν" του Τριαδικού Θεού καλείται να τελειωθεί στην αγάπη με πρότυπο τη θεία αγάπη. Ὅπως ο Θεός είναι μοναδικός στην ουσία και τριπλός στις υποστάσεις, έτσι και ο άνθρωπος καλείται να ξεπεράσει τη διάσπαση που ζει και να αναδειχθεί μοναδικός στην ουσία και πολλαπλός στις υποστάσεις. Αυτός άλλωστε είναι ο σκοπός της Εκκλησίας.[3]

Εξάλλου, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι πρώτοι χριστιανοί διατηρούσαν τη κοινωνικότητά τους σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μπορούμε να μιλάμε για κοινοκτημοσύνη.[4] Την πρωτοχριστιανική εποχή οι χριστιανοί όλα τα είχαν κοινά. Συνήθως, πουλούσαν τα κτήματα ή τα σπίτια τους και διέθεταν το αντίτιμο στην Εκκλησία. Μ'αυτό το τρόπο δεν υπήρχε χριστιανός που να στερείται τα αναγκαία και όλοι οι πιστοί είχαν αναπτύξει μια σχέση αγάπης και ενότητας. Αξίζει να σημειωθεί ιδιαίτερα ότι ο Μέγας Κωνσταντίνος συνήθιζε να ασκεί την φιλανθρωπία ως χριστιανός αυτοκράτορας και να δείχνει την αγάπη του στους ενδεείς και αρρώστους. Ανήγειρε αρκετά φιλανθρωπικά ιδρύματα όπως νοσοκομεία, πτωχοκομεία και γηροκομεία με σκοπό να βοηθήσει τους συνανθρώπους του.[5] Βέβαια, το έργο του μιμήθηκαν και άλλοι βυζαντινοί αυτοράτορες όπως ο Λέων ο Σοφός, ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος και ο Αλέξιος Κομνηνός. Όλα αυτά τα παραδείγματα, λοιπόν, μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο χριστιανός οφείλει να αναπτύξει τη κοινωνικότητα και το ομαδικό του πνεύμα, διότι *ο άνθρωπος δεν σώζεται μόνος, αλλά μαζί με τους συνάνθρώπους του εντός της Εκκλησίας.***[6]** Στη παρούσα μελέτη θα εντοπίσουμε ποιος είναι ο αντικοινωνικός μαθητής και άνθρωπος, ποιες είναι οι αιτίες που τον οδηγούν στην υιοθέτηση αυτής της συμπεριφοράς και πώς μπορεί να επανέλθει στην φυσιολογική του κατάσταση.

[Συνεχίζεται]

[1] Παπαδοπούλου Ν., Λεξικό της Ψυχολογίας, Σύγχρονη Εκδοτική, Αθήνα 1994, σ.297

[2] Καλαντζάκη Σ., Εν αρχή εποίησεν ο Θεός, Εκδόσεις Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2011, σ. 424

[3] Μαντζαρίδη Γ., Κοινωνιολογία του χριστιανισμού, Εκδόσεις Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2010, σ. 194

[4] Καραχάλιας Σ., Μπράτη Π., Πασσάκος Δ., Φίλιας Γ., Θρησκευτικά Γ' Γυμνασίου, Οργανισμός Εκδόσεων Διδακτικών Βιβλίων, Αθήνα 2005, σ. 18

[5] Μαντζαρίδη Γ., Κοινωνιολογία του χριστιανισμού, Εκδόσεις Π. Πουρναρά Θεσσαλονίκη 2010, σ. 341

[6] Πρωτοπρεσβυτέρου Καλλιακμάνη Β., Μαθητεύοντας στο Ευαγγέλιο της Κυριακής, κείμενο, θεολογική και κοινωνική προσέγγιση, Ιερά Μητρόπολη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως, Θεσσαλονίκη 2011